

WILLETTE. Egy jeles francia rajzoló halt meg nemrég, aki — félig búsán, félig tréfásan — újra elképzelte a francia művészet régi figuráját Pierrót-í, Watteau híres Gilles-jét, modernizálva és a mai élet viszonyaitába helyezve őt, Willette azok közé tartozik, kik 1870 előtt születtek, megteremtették a Chat noir kabarét s festményekkel díszítették. E kor művészetének a háború véget vetett, Baudelaire költészte, Verlaine, a Gálans ünnepek költőjének szelleme ihlette e művészetet, telve kissé ingerlékeny, kissé gúnyolódó hangulattal. Pierrót már élt Willette előtt is, de azóta, hogy összetalálkoztak, elválaszthatatlanokká lettek. Willette emberiesítette alakját, mesét költött hozzá, élővé és elevenné képzelte. Willette inkább rajzoló volt, semmint festő, a plakát művésze, aki a külváros életének finom megfigyelője lett, az utca díszítője, hozzájárulva ígykép a város képe megrögzítéséhez. Nem volt új formák kreálója, még karrikatúráiban sem,

de bizonyos, hogy a XIX. század végének társadalmi ferdeségeit éles szemmel figyelte. Nem oly keserű, mint Forain, de erősen megállja mellette helyét.

F. G.

KIÁLLÍTÁSOK

Március 26-án nyílt meg a *Károlyi-palotában* az ársvikárosultak javára Barscay, Bánáti-Schwerák, Csóka, Farkas, Gállé, Heintz, Imre, Istokovics, Jállics, Klopfer, Lajos, Medgyesi-Schwartz, Mihály, Székely, Varga kiállítása; ugyanaznap a belgiumi Courtrai-ban Hornyánszky Miklósnak erős rokonszenvvel fogadott és szép sikert aratott gyűjteményes kiállítása.

Március 28-án a *K. Ú. T. (Képzőművészek Új Társasága)* III. kiállítása az *Ernst-Múzeumban*.

Április 4-én a *Nemzeti Szalonban* Erdel Viktor kiállítása.

MŰVÉSZETI IRODALOM

ÚJ MŰVÉSZET. Egy könyv fekszik előttünk, amely már címével is felkeltést fog kelteni. (*Nach-Expressionismus, magischer Realismus, Probleme der neuesten europäischen Malerei.* Írta Franz Roh. Leipzig, 1925, Klinkhardt & Biermann.) Temetési ének az imént még annyira elterjedt *expresszionizmus* sirjánál. Vagy megjósolása egy jövőendő művészetnek? Sem az egyik, sem a másik. A szerző ebben a jól szerkesztett, erőteljes előadású könyvében megállapítja azt, hogy van egy művészet, amely még újabb az expresszionizmussal. Ezt az új művészetet mutatja be éles vegyelemző munkával. Tényekről számol be, amelyek minket is érdekelnek. Mert nálunk is van egy legújabb művészet, csak hogy idehaza nem a szorosan vett expresszionizmus és kubizmus lépcsőfokain haladt alakulásaiban, mint Francia- és Németországban, hanem megavágta csapadson. Nem azonos a nyugati alakulásokkal, de sokban rokon vele. Benne is sok az új-klasszicista vonás. Már ebből a szempontból is érdemes a könyvet ismeretlünk.

A szerző mindenekelőtt erősen objektív törekvéssel áttekinti és meghatározza az *expresszionizmus* egész rendszerét, „amelyet a legújabb művészet legalább is a festészet terén hatályon kívül helyez”. Az *expresszionizmus* megjelenésében négy fokozatot különböztet meg; ezek elszej 1890-ben kezdődik, mildón *van Gogh*, *Gauguin* és körülük kiáltványa megjelent. A koral expresszionizmus elsősorban az impresszionizmus ellenhatásaként keletkezett: piasztikus és lineáris egyszerűsítéssel igyekszik az adott természetet sűríteni. A dolgok tárgyassága azonban még megmarad e képe-

ken, csak „átalakul egy drasztikus rendszerezés értelmében”.

Ezzel szemben a második fokozat, amely magában foglalja a *kubizmust* és mindazt, amit szorosan vett *abszolút festészetnek* neveznek, szinte hatályon kívül helyezi a tárgyasságot. A szín zenéje válik úrrá, csakis öngönnyaga kedvéért. A formálás a vonalból, a síkból indul ki (*Kandinsky*), vagy tér-értékekből vagy pedig, mint a *kubizmus* tette, főmbök architektónikus rendezéséből, ahol aztán az „élet” e főmbök „kölsönös vonatkozásából, feszültségéből állott elő”.

Ebből alakult ki az expresszionizmusnak harmadik fokozata, amelyet *konstruktívizmusnak* hívnak. Ez mindenekelőtt a dolgok sztereometrizálására vetette magát, ezt tette kísérleteinek tárgyává, azonban szinte egészen elhagyta a művészet területét, amennyiben mindenféle heterogén anyagot, vonalat, festést, szóbraszatot, építészetet új hatásokkal kötött össze, mintegy „kifejező-gépekké” szerkesztette. A gép, a maga hatalmas mechanikájával, lett az új eszmény, a racionális szerkesztés az új jelző, a ráció az őselem, a kizárólagos forrás. Meg kell azonban jegyezni, hogy „a *konstruktívisták* sehogysen képviselik a valódi rációt, mert egy matematikus, egy fizikus vagy mérnök semmi hasznót sem vehetne ennek a játéknak”. Mindössze azt érték el, hogy *kifejezték* a sztereometrikusságot, a gépiességet. „Az újabb művészet történetét maradandó vívmányai közé tartozik — mondja a szerző —, hogy e mechanisztikus játékok a mechanisztikum óriási kifejezőerejének érzését képesek voltak fölkelteni s ezzel a mechanisztikumnak

telki jelentőségét is." E törekvés azonban körülbelül kívül áll a művészet területén.

A negyedik fokozat a már szintén letűnt futurizmus. Különböző helyeken, különböző időkben lepergett eseményeket egyetlen cselekvési egységbe foglalni, a képsíkon együtt, egymást átszöve, egymáson áthalhatóvá adni: ez volt célja. Ez a szimulán ábrázolás némileg rokon az álommal. Tetézi ezt a vonást a futurizmus azzal, hogy őrlött forgatagban, vágatató hajszában adott mindent a képen s mintegy az emberi lét ronggyá foszlottságát igyekezett velünk megérezetni.

Mindez azonban a múlté. Nem mintha az expresszionizmus már kihalt volna (sőt él még az impresszionizmus is), csakhogy eljártszotta szerepét, mert oly más *új művészet* kezdte magára vonni a figyelmet, amelyet már nem lehet expresszionizmusnak nevezni s amelynek nem is egy képviselője egykor expresszionista volt, ma azonban elhagyva azt, új utakra kanyarodott.

Ezt az új utat, ezt a *post-expressionista irányt* — más név híján — egyelőre *mágikus realizmusnak* nevezi a szerző, de, mint megjegyzi, nem vet súlyt erre a névre. Inkább azon van, hogy a régi expresszionizmustól annyira eltérő, vele bizonyos szálakkal mégis összekötött *új művészet* főbb jellemvonásait élénk tárja. Ez könyvének tulajdonképpeni tárgya. Rövidre fogva adjuk fejtegetését.

Az *új művészetek* már tárgyköre is más, mint amilyen volt az expresszionizmusé. Ez, ha egyáltalán feldolgoz valamely témát, nagy mértékben transzcendens, szinte rohanva távozik a mi mindennapi földünkön s még az esetleg hétköznapi témát is ámulatgerjesztően idegenszerűvé alakította: ha esetleg egy város látható a képen, úgy az vulkánikus erőktől fölhalmozott tömbökké vált, ha állatokról, akkor ezek kék égi lovak, veres hold-tehenek, a láb pedig földöntúli trópusi tájúl izzott át. Színrobbanások, formarongyok zaklatott játékokat kaptak. Az *új művészet*-ben minden más. A transzcendens tárgy előtt s reggeli tisztaságban fekszik újra előttünk a *mi* világunk, amelyet ösmerünk s amelyet most más szemmel látunk. „A reakcionáriusok azonban ne remélik, hogy most már fölvirradt az ó napjuk. Tüzetesebb vizsgálat után kiül, hogy a tárgyank ez az új világa a realizmus közönséges fogalmától egészen idegen.” Mert valamit mégis csak átvett ez az *új művészet* az elődjétől, az expresszionizmustól. Igaz, hogy a „vonagló életet”, a „lobogó lelkeséget”, a fölfokozott idegességet az *új művészet* igen gyanúsank minősíti. A réglbb „felkorbácsolt erő” helyébe tehát meg gondoltságot, nyugodalmas hatalmat tett. A festészet nem akar többé a zenével, a filmmel versenyezni, hanem a lét rendíthetetlen állandóságát szemlélteti. Nem a dolgok reális festése a cél, hanem fölépítése, újáteremtése.

A tér szerepe is megmásult. A tér valódiságát épp úgy éreztetni kívánják, mint a klasszicista festők. A *post-expressionista művészek* a tájképek előtt büszkén szoktak arra utalni, mily messzi távolságokba nyúlnak azok, mily mélyen hatolhatnak oda be. Az expresszionizmus egyoldalú monumentalitási-szomsja helyet enged annak a törekvésnek, hogy a kicsiben is megléssék a végtelenség. Egy neme ez annak a miniatúrának, amely nem a kép apró méreteinél fogva miniatúra, hanem világnézet alapján. Az *új művészet* a monumentalitási nagysága és a „első miniatúra” kereszteződése s nagyon gyakran, hogy megszűnyülő perspektívikus tájban életnagyságon felüli alak kerül élesen, részletezetten, miniatúraszerűen megfestett mezőre (rokonság a quattrocentóval, Dürerrel).

Az *expresszionizmus* robbantó dinamizmusa eltűnt: az *új művészet* éppen az ellenkezője: egyensúly-állapotot ad.

Mindezek az új törekvések sokféle módon nyilvánulnak a *post-expressionista* művészetben s a szerző számos kép bemutatása kapcsán elemzi a törekvések különbségeit, amelyek azonban abban is rokonok, hogy tulajdonképpen mind egy bizonyos fokú recipiálását jelentik elmúlt stílusoknak. Végül sommázza az *expresszionizmus* és a *post-expressionizmus* leglényesebb különbségeit. Szerinte amaz esztétikus, a dolgok tárgyiaságát elnyomja, ritmizáló, felzaklató, dinamikus, hangos szavú, sommázó, meleg, vastag festésű, enyagoló, expresszív deformáló, ezzel szemben az *új művészet* józan, a dolgokat világosan feltűntető, nem ritmuserősítő, hanem előadó, elmélyülő, statikus, halkszavú, simán kidolgozó, hűvös, sőt hideg, vékonyan festő, sima technikájú, a tárgyakat sima harmóniába tisztító.

Az *új festészet* hősei Severini, Carrà, Funi, Schrimpf, Mense, Davvinghausen, Dix, Grosz, Kretschmar stb. stb., mindig legújabb alkotásaikat véve tekintetbe, mert hisz legtöbbjük tegnap még expresszionista, kubista, futurista volt. Az ő pedig: Rousseau, akinek egy szép képét könyve címlapjához mellékelve szinte zászlóként mutatja fel a szerző. L. K.

LÁZÁR BÉLA: A FIATAL MUNKÁCSY. (A Kultúra Könyvkiadó és Nyomda R. T. kiadása, 192 oldal, 11 képpel.) Lázár Béla, a magyar művészet lelkes és eredményes munkásságot kifejtő propagálója, újabb könyvében, melyhez *Laczkó Géza* írt tartalmas előszót, Munkácsyról szóló három nagyobb tanulmányát tette közzé. Az elsőben, a *Magyar Művészet* múlt évi 2. számában közölt „*Munkácsy lelke*” című fejezetben a nagy mester életének pszichikai történetét vázolja a szerző. A másik két fejezetben, melyek a fiatal Munkácsyról, illetve Munkácsyról és Leiblről szólnak, viszont a mester művészetét kizárólag festészeti szempontból tárgyalja. A fiatal Munkácsy fejlődését sok ér-

dekes adatal rajzolja meg Lázár. Igen fontos munkát végzett a Munkácsy és Leibl művészetek között való viszony feltérképezésénél is. Teljesen Lázárnak adunk igazat, midőn Maier-Graefé-vel szemben Munkácsy fejlődésének Leibltől való függetlenségét mutatja ki. A magyar művészet-történelem egyik legfontosabb feladata, hogy Munkácsy művészetének nagy jelentőségét minél szélesebb körben elismertesse. Lázár könyve e tekintetben komoly eredmény és éppen ezért senki sem mellőzheti, aki Munkácsy művészetével behatóan akar foglalkozni. *V. E.*

BALLÓ EDE: AZ OLAJFESTÉS MESTERSÉGE. (Harmadik, bővített kiadás 1925, 133 oldal.) Különböző is kevesen vannak a szakértők között, akik az olajfestés mesterségéből részlet, a festő-alapok, a festékek, a lakkok, a firniszek készítését, használatát oly különösen ismernek, mint Balló Ede, a Képzőművészeti Főiskola volt neves tanára. Pár évvel ezelőtt értékes könyvben írta meg erre vonatkozó ismeretét, melyeknek festők, képre Restaurátorok különösen hasznát vehetik. A könyv sikerét jelzi, hogy nemrégén már harmadik kiadását érte meg és német nyelven is megjelent. Igen érdekes a munkának az a része, amelyben a művész másolással kapcsolatban Balló néhány régi nagy mester festési módját írja le szakszerűen, nevezetesen továbbá a képek jókarbantartásáról és javításáról szóló fejezetek is. Művészetén és bőkezű alapítványán túl Balló Ede ezzel a könyvvel is maradandó emléket emelt magának. *V. E.*

COURBOIN ÚJ PUBLIKÁCIÓI. A mai Franciaország művészeti irodalmának zöme népszerűsítő jellegű. Egymás után jelennek meg a kisebb igényű, nagyközönség számára készült, könyvek, amelyek főképp a XVIII. és XIX. század festőit tárgyalják s ezek a művek, bár kiállításuk gondos és illusztratív anyaguk is gazdag, olcsóbbak, mint a német kiadványok. Kevesebb a valóban tudományos munka, a nagyarányú, összefoglaló művek pedig éppoly ritkák, mint mindenütt a háború után. Az utóbbi évek monumentális publikációi közül kettő jelentősebb, az egyik az a francia metszergyűjtemény, amelyet Courboin adott ki a múlt évben, a másik J. Lieure négy kötetre tervezett Callot-kiadása, amelyből eddig kettő látott napvilágot, Courboin közreműködésével.

François Courboin, a Bibliothèque Nationale metszergyűjteményének nyugalomba vonult kiváló igazgatója, nagy művének — *Histoire illustrée de la gravure en France* (Paris, Maurice de Garte, 1924) — most megjelent második kötetében az 1660—1800 között készült francia metszeteket mutatja be. Lalkusnak sem kell mondani, hogy az itt felölelt száznegyven év a francia grafika virágkorát jelenti, ekkor születtek a legszebb metszetei,

amelyek a Lajosok korának tarka, fényes és árnyékkal beszöt életét sokkal hűvebben és lételibesebben öríték meg, mint a történetkönyvek lapjai. A mintaszűrű kiadvány voltaképpen nem egyéb, mint a legértékesebb francia metszetei felsorakoztatása, de a kiválogatás nehéz munkájában igen sok izlés és gondosság nyilvánul meg. A testes folio kötet első lapjain található a katalógus, utána több mint négyszáz lap következik eredeti nagyságban és oly hűen reprodukálva, hogy csak a bemélyített keret hiányából lehet észrevenni, hogy nem eredeti metszetei. Valamennyi mester legjobb alkotásaival szerepel, de a XVIII. század divatjának megfelelően igen sok az oly munka, amely más művész festménye vagy rajza után készült. Rigaud, Watteau, Boucher, Pragonard, La Tour és Prudhon a legcsodálatosabb mesterek, a legtöbb lap az ő munkáik része másolása. A kor ebben a kedvelt művészetében nem ismert technikai akadályokat, még a laza szerkesztésű, festői kétrajzokat is csalódság hűen tudják metszetebe átvinni. A nagy reprodukív grafikusok mellett maguk a festők is kezükbe fogják olykor a főt, Claude Gillot, Watteau és Fragonard sok szép lapon mutatják meg, hogy a rézmetszés technikája sem ismeretlen előttük.

Lieure, aki a Catalogue de l'oeuvre gravé de Jacques Callot című hatalmas arányú publikációjában össze akarja gyűjteni a háború, a koldusok és a kóbor csavargók nagy ábrázolójának, Callotnak valamennyi metszeteit, körülbelül másfélzet, eddig két kötetet adott ki. Courboin nélkül, aki ma a francia grafika legjobb szemű szakértője, aligha került volna így gazdag anyag napvilágra. Ezzel azonban nem akarjuk Lieure érdemét kisebbíteni, kiadása semmi kívánivalót sem hagy hátra, reprodukciói tökéletesek. Mindkét új tárgyaló művet a Szépművészeti Múzeum könyvtára is megszerezte. *Genthon István.*

HÍRLAPOK ÉS FOLYÓIRATOK (IDŐSZAKI NYOMTATVÁNYOK) KÉPZŐMŰVÉSZETI BIBLIOGRÁFIAJA AZ 1928. ÉV I. FELÉRŐL.

2. FESTÉSEK.

Munkácsy Mihály-emlékünnepe. Budapesti Hírlap, máj. 8. Jeltelen cikk.
A Nemzeti Szalon új csoportkiállítása. Magyarország, máj. 8. Írta: (m. l.)
A Szinyei-Társaság Munkácsy-emlékünnepe. Nemzeti Újság, máj. 8. Jeltelen cikk.
Három kiállítás. *) Nemzeti Újság, máj. 8. Írta: K. Die Frühjahrsausstellung csa Nemzeti Szalon. Neues Pester Journal, máj. 8. Írta: zs.
Ausstellung im Nemzeti Szalon. Pester Lloyd (Morgenblatt), máj. 8. Írta: Gerő.
Munkácsy ötéltelára. Munkácsy Mihály halálának 28 éves évfordulójára. Pesti Hírlap, máj. 8. Írta: Lázár Béla.
Régi művészet — új művészet. Két műkiállítás. Pesti Hírlap, máj. 8. (Kézli.)

*) A XVII. század holland grafika. Csoportkiállítás a Nemzeti Szalonban. Derkovits Gyula képei.

Munkácsy Mihály feltámadása. Új Idők, máj. 3. Írta: Lyka Károly.

A Nemzeti Szalon kiállítása. Új Nemzedék, máj. 5. Jeltelen cikk.

Csoportkiállítás. Budapesti Hírlap, máj. 5. Jeltelen cikk.

Csoportkiállítás a Nemzeti Szalonban. Népszava, máj. 8. Írta: L. e.

Erienerungen an Michael Munkácsy. Pester Lloyd (Morgenblatt), máj. 5. Írta: Renée Felbermann. (Frankfurt a. M.)

Rembrandt grafikája a Szépművészeti Múzeumban. Világ, máj. 5. Írta: dr. Lázár Béla.

Ljüvideken megtalálták Munkácsy legrégibb festményét. Esti Kurir, máj. 8. Jeltelen cikk.

Oktoberben lesz a Múcsarnok akkikállítása. László Fülöp képei a tavaszi tárlaton. Világ, máj. 9. Jeltelen cikk.

Paczka Ferenc. Új Idők, máj. 10. Írta: Lyka Károly. A XVII. század hollandi grafikája. Szózat, máj. 12. Írta: (Myn.)

Tihanyi Lajos kiállítása a Montparnasseon. Nemzeti Újság, máj. 13. Írta: (f. l.)

Ausstellung im Künstlerhaus. Neues Pester Journal, máj. 16. Írta: Alexander Zsombolya.

A Múcsarnok tavaszi tárlata. I. Szózat, máj. 16. Írta: Farkas Zoltán.

Osztrák művészek. (A Nemzeti Szalon kiállítása.) Magyar-ság, máj. 17. Írta: (m. l.)

Oesterreichische Künstler im „Nemzeti Szalon.“ Neues Pester Journal, máj. 17. Írta: zs.

Oesterreichische Künstler im Nemzeti Szalon. Pester Lloyd (Morgenblatt), máj. 17. Írta: Gerő Ödön.

Az osztrák festők. Esti Kurir, máj. 19. Írta: (b. m.)

Régi kínai tussrajzok a Kelet-Ázsiai Múzeumban. Világ, máj. 19. Írta: (h. f.)

Szepesi Kuszka Jenő kiállítása. Új Nemzedék, máj. 20. Írta: —án.

Munkácsy Mihály hálikárjának visszaemlékezései a Mester halálának huszoneg éves évfordulóján. Ma Este, máj. 21. Írta: Rózsa Miklós.

A szezon legnagyobb művészi eseménye. Az Est, máj. 24. Írta: (ks.)

Munkácsy-kiállítás. Az Újság, máj. 24. Írta: (e. a.)

Munkácsy Mihály és Paál László művei az Ernst-Múzeumban. Budapesti Hírlap, máj. 24. Írta: Y. E.

Emlékezés Munkácsy Mihályról. Élet, máj. 24. Írta: Décsy Géza

Munkácsy és Paál száz képe. Esti Kurir, máj. 24. Írta: Lyka Károly.

Munkácsy Mihály és Paál László képeinek kiállítása az Ernst-Múzeumban. Nemzeti Újság, máj. 24. Írta: Kállay Miklós.

Osztrák művészek Budapesten. Népszava, máj. 24. Jeltelen cikk.

Munkácsy Mihály és Paál László. 8 órai Újság, máj. 24. Írta: gy. l.

Munkácsy—Paál emlékkiállítás az Ernst-Múzeumban. Pesti Napló, máj. 24. Írta: Kárpáti Aurél.

Paál-és Munkácsy-kiállítás. Szózat, máj. 24. Írta: Farkas Zoltán.

Munkácsy és Paál László. Világ, máj. 24. Írta: B. L.

Munkácsy- és Ladislaus-Paál-Ausstellung. Pester Lloyd (Abendblatt), máj. 25. Írta: Gerő Ödön.

Munkácsy és Paál László. Emlékkiállítás az Ernst-Múzeumban. Népszava, máj. 29. Írta: i. e.

Az ismeretlen Lukas Cranach-kép a koronázó Mátyás-templomban: eredeti-e? A Nép, máj. 30. Jeltelen cikk.

Kiállítások. Napkelet, jún. Írta: Székely Miklós.

Munkácsy Mihály. Napkelet, jún. Írta: Farkas Zoltán.

Vittorio Pica Munkácsyról és a magyar művészetéről. Az Est, jún. 3. Írta: Fekes Jenő.

Rudny Gvula ótáz kiállításának sikere. Magyar-ság, jún. 4. Jeltelen cikk.

Das Anflitz Michelangelo. Pester Lloyd (Morgenblatt), jún. 4. Írta: Gustav W. Eberlein (Rom).

Osztrák művészek reprezentatív kiállítása. Élet, jún. 7. Írta: —lay.

Molnár József. Magyar-ság, jún. 7. Írta: Felvinczi Takács Zoltán.

Pentelei Molnár János művészete. Nemzeti Újság, jún. 7. Írta: Pipics Zoltán dr.

Négy-száz év után most fedezték fel az utolsó ítéleten Michelangelo egyetlen önarcképét. Világ, jún. 7. Írta: d. zs.

Magyar művészek. Maróthi Major Jenő. A Nép, jún. 14. Írta: (kas.)

Michelangelo és Aretino. Pesti Napló, jún. 16. Írta: Lázár Béla.

László Fülöp. Pesti Hírlap, jún. 19. Írta: Rákosi Jenő.

A szolnoki művésztalpraól. Élet, jún. 21. Írta: Décsy Géza.

László Fülöp. Ma Este, jún. 25. Írta: Tövis.

Művészeti botrányok. Világ, jún. 25. Írta: Lázár Béla.

Eugen Kémény f. Pester Lloyd (Abendblatt), jún. 26. Jeltelen cikk.

Az utolsó öven év francia pikűrűje a párizsi kiállításban. Világ, jún. 27. Jeltelen cikk.

Látogatás Csók István műtermében. Nemzeti Újság, jún. 28. Jeltelen cikk.

Munkácsy emléke. Magyar Grafika, 5-6. sz. Írta: r. m.

3. IPARMŰVÉSZET.

Magyar Iparművészet. Az Országos Magyar Iparművészeti Társulat, az Országos Magyar Iparművészeti Múzeum és Iskola közlönye. Szerkesztő Györgyi Kálmán. Kiadja az Országos Magyar Iparművészeti Társulat. XXVIII. évf. 1—8. szám.

Tizenhét nemzet készíti a párizsi iparművészeti kiállítás nagy versenyére. Pesti Napló, márc. 8. Írta: Rózsa Miklós.

A régi Múcsarnoktól a monzai világkiállításig. Világ, ápr. 26. Írta: Lovik Károly.

Herendi porcellángyűjtemény a más ritkaságok Veszprém legújabb múzeumban. Magyarorságot, máj. 1. Jeltelen cikk.

Magyar iparművészet Monzában. Világ, máj. 8. Írta: B. L.

Negyvenéves az Iparművészeti Társulat. Nemzeti Újság, máj. 16. Jeltelen cikk.

Az Iparművészeti Társág jubiláris kiállítása. Magyar-ság, máj. 26. Jeltelen cikk.

Az Iparművészeti Társulat 40 éves. Pesti Napló, máj. 26. Jeltelen cikk.

Az Iparművészeti Társulat jubileuma. Jubiláris díszközgyűlés az Akadémian. Budapesti Hírlap, máj. 27. Jeltelen cikk.

Nagyszabású szinpadművészeti kiállítással ünnepli az Iparművészeti Társulat negyvenéves jubileumát. Esti Kurir, máj. 27. Jeltelen cikk.

Hazai szöttek kiállítás. Budapesti Hírlap, máj. 28. Jeltelen cikk.

Az Iparművészeti Társulat jubiláris kiállítása. Pesti Napló, máj. 30. Jeltelen cikk.

Az Iparművészeti Társulat tavaszi kiállítása. Budapesti Hírlap, máj. 31. Írta: Y. E.

Szinpadművészeti kiállítás. Esti Kurir, máj. 31. Írta: b. m.

Az Iparművészeti Társulat jubileuma. Magyar-ság, máj. 31. Jeltelen cikk.

Szinpadművészeti kiállítás a régi Múcsarnokban. Nemzeti Újság, máj. 31. Írta: Kállay Miklós.

Az Iparművészeti Társulat jubiláris kiállítása. Szózat, máj. 31. Írta: Marjey Ödön.

Die Kunstgewerbeausstellung. Pester Lloyd (Abendblatt), jún. 2. Írta: Gerő Ödön.

Szinpadművészeti kiállítás. Magyar-ság, jún. 3. Írta: N. A.

Felölös szerkesztő: Dr. Majovszky Pál.

Főmunkatárs: Dr. Lázár Béla.

Kiadó: Ormos György.

Szerkesztőség: VII., Erzsébet-körút 7. II.

Magyar Művészet. 1926. 3. szám.